

Åbent brev til pave Benedikt

Den 12. oktober 2006 sendte 38 fremtrædende repræsentanter for Islam et åbent brev til pave Benedikt XVI i anledning af dennes forelæsning en måned før på universitetet i Regensburg. Nettidsskriftet catholica.dk, som har bragt forelæsningen i oversættelse,¹ bringer her det åbne brev som udtryk for et ønske om dokumentation og dialog

Af 38 repræsentanter for islam²

*I Guds Navn, den Alnådige, den Albarmhjertige
Og må fred og velsignelse være over profeten Muhammad*

Åbent brev til Hans Hellighed pave Benedikt XVI

I Guds Navn, den Alnådige, den Albarmhjertige.

Med Skriftens folk skal I kun strides på den pæneste måde

(Den hellige Koran, al-Ankabut 29, 46)

Deres Hellighed,

I anledning af Deres forelæsning den 12. september 2006 på Universitetet i Regensburg har vi fundet det passende i en åben meningsudvekslings ånd at kommentere Deres brug af en debat mellem kejser Manuel II Paleologos og en "skriftlærd Perser" som udgangspunkt for et foredrag om forhold-

¹ Catholica.dk #1136; **klik her** for at åbne teksten. Red.

² Oversat fra engelsk af Hanne Gregersen. Imam *Fatih Alev* har venligt imødekommet en anmodning om at gennemse oversættelsen, herunder med særligt henblik på sikring af den korrekte gengivelse af de anførte korantekster og stillingsbetegnelser for brevets underskrivere. Red.

det mellem tro og fornuft. Vi bifalder Deres indsats for at imødegå positivismens og materialismens dominans i menneskelivet, men vi må påpege nogle fejl i den måde, hvorpå De fremstiller Islam som et modstykke til fornuftens rette brug, såvel som nogle misforståelser i de påstande, De fremsætter som støtte for Deres argumentation.

Der er ingen tvang i religion.

De nævner, at "ifølge eksperterne" stammer det vers, som begynder med "*Der er ingen tvang i religionen*" (al-Baqarah 2, 256),³ fra den tidlige periode, hvor Profeten "endnu var uden magt og følte sig truet", men dette er ikke rigtigt. Det forholder sig sådan, at det er almindeligt anerkendt, at dette vers stammer fra den periode i den koranske åbenbaring, der svarer til det unge muslimske samfunds begyndende politiske og militære magt. *Der er ingen tvang i religionen* var ikke et bud til muslimer om, at de skulle forblive faste i troen overfor deres undertrykkes ønske om at tvinge dem til at afsvære deres tro, men var en påmindelse til muslimerne selv om, at de – når de selv var kommet til magten – ikke kunne tvinge et andet menneskes hjerte til at tro. *Der er ingen tvang i religionen* henvender sig til dem, der står stærkt, og ikke til dem, der står svagt. De tidligste kommentarer til Koranen (som f. eks Al-Tabari) gør det klart, at nogle muslimer i Medina ønskede at tvinge deres børn til at konvertere fra jødisk eller kristen tro til Islam, og dette vers var lige præcis et svar til dem om, at de ikke skulle prøve på at tvinge deres børn til at konvertere til Islam. Desuden vejledes muslimer også af vers som dette: *Sig: Sandheden kommer fra jeres Herre. Lad så blot, hvem der vil, tro, og hvem der vil, være Gudsfor nægter!* (al-Kahf 18, 29); og *Sig: O I som fornægter (Gud)! Jeg tilbeder ikke den, som I tilbeder, ej heller tilbeder I den, som jeg tilbeder. Og jeg kommer ikke til at tilbede den, som I tilbeder, ej heller kommer I til at tilbede den, jeg tilbeder. I har jeres religion, og jeg har min* (al-Kafirun 109, 1-6).

Guds transcendens

De siger også, at "i den muslimske lære, er Gud absolut transcendent". Det er en forenkling, som kan være vildledende. Koranen siger: *Der findes intet som Ham* (al-Shura 42, 11), men den siger også: *Gud er himlenes og jordens Lys* (al-Nur 24, 35); og: *Vi er ham nærmere end halspulsåren* (Qaf 50, 16); og: *Han er Den Første og Den Sidste og Den Synlige og Den Skjulte* (al-Hadid 57, 3) og: *Han er med jer, hvor I end er* (al-Hadid 57, 4); og: *Hvor I end vender jer hen, så er Guds åsyn dér* (al-Baqarah 2, 115). Og lad os også tænke på profetens ord, som udsiger, at Gud siger: Når Jeg elsker ham (den, der tilbeder), så er Jeg hørelsen, han hører med, synet, han ser med, hånden, han griber med, og foden, han går med (Sahih al-Bukhari nr. 6.502, Kitab al-Riqaq).

I Islams spirituelle, teologiske og filosofiske tradition er den tænker, som De nævner, *Ibn Hazm*, (d. 1069) vel en respekteret, men dog meget marginal skikkelse, som tilhørte den retsvidenskabelige *Zahiri*-skole, som ingen indenfor Islam følger i dag. Hvis man ønsker klassiske formuleringer af læren om transcendensen, betyder skikkelser som *al-Ghazali* (d. 1111) meget mere for muslimer sammen med mange andre, som har langt større indflydelse og er langt mere repræsentative for Islam end Ibn Hazm.

De anfører et argument om, at fordi kejseren er "formet af græsk filosofi", er tanken om, at "Gud ikke finder behag i blod", "selvindlysende" for ham, og den muslimske lære om Guds transcendens anføres som et modeksempel hertil.

At sige, at for muslimerne er "Guds vilje ikke bundet af nogen af vore kategorier", er også en forenkling, der kan give anledning til misforståelse. I Islam har Gud mange navne; de omfatter den

³ Korancitater er angivet med suraens (dvs. kapitlets) navn og nummer samt versnummeret. Red.

Albarmhjertige, den Retfærdige, den Seende, den Hørende, den Alvidende, den Elskende, og den Blide. Muslimernes urokkelige overbevisning om Guds enhed, og at *ingen er Hans lige* (al-Ikhlās 112, 4), har ikke fået dem til at benægte, at Gud tillægger sig selv og nogle af hans skabninger disse kvaliteter. (Vi skal ikke her komme nærmere ind på begrebet "kategorier", et begreb, som brugt i denne sammenhæng kræver megen forklaring). Eftersom dette har med Guds vilje at gøre, ville en konklusion i retning af, at muslimer tror på en lunefuld Gud, som kunne finde på eller ikke finde på at påbyde os det onde – være det samme som at glemme, at Gud i Koranen siger: *Gud påbyder retfærdighed, at handle godt og at give til slægtingene; Han forbyder skamløshed, det forkastelige og vold. Han formaner jer. Måske lader I jer påminde!* (Al-Nahl, 16, 90). Det er ligeledes det samme som at glemme, at Gud i Koranen siger, at *for Sit eget vedkommende har Han foreskrevet barmhjertighed* (al-An'am, 6, 12; se også 6, 54), og at Gud i Koranen siger: *Min barmhjertighed omslutter alt* (al-A'raf 7, 156). Ordet for barmhjertighed, *rahmah*, kan også oversættes med kærlighed, godhed, medfølelse. Fra dette ord *rahmah* stammer den hellige formel, som muslimer bruger daglig, *I Guds Navn, den Alnådige, den Albarmhjertige (den Medfølende)*. Er det da ikke selvindlysende, at det at udgyde blod ikke kan forenes med barmhjertighed og medfølelse?

Fornuftens brug

Islam har en rig tradition for at udforske menneskets intelligens og dennes forhold til Guds væsen og hans vilje, herunder hvad der er evident, og hvad der ikke er det. Men tvedelingen mellem "fornuften" på den ene side og "troen" på den anden findes ikke på nøjagtig samme måde i islamisk tankegang. Det er snarere sådan, at muslimer har affundet sig med den menneskelige intelligens' styrke og begrænsning på deres egen måde, sådan at de anerkender et erkendelseshierarki, hvor fornuften har sin afgørende plads. Der er to ekstremer, som den islamiske intellektuelle tradition almindeligvis har haft held til at undgå. Det ene består i at gøre den analytiske fornuft til den eneste dommer over, hvad der er sandt; det andet er at afvise den menneskelige forstands evne til at beskæftige sig med de endegyldige spørgsmål. Men hvad der er mere væsentligt, så har muslimers intellektuelle forskning igennem historien i denne forsknings mest modne og autentiske form oprettholdt en overensstemmelse mellem sandhederne i Koranens åbenbaring og den menneskelige intelligens' fordringer uden at ofre den ene for den anden. Gud siger: *Vi vil vise dem Vore tegn i horisonterne og inden i dem selv, indtil det står klart for dem, at det er sandheden* (Fussilat 41, 53). Fornuften er i sig selv et af de mange tegn i os, som Gud indbyder os til at betragte og til at betragte med som en vej til at erkende sandheden.

Hvad er "hellig Krig"?

Vi ønsker at gøre opmærksom på, at "hellig krig" er et begreb, som ikke eksisterer i islamiske sprog. *Jihad* – må vi pointere – betyder anstrengelse, kamp, især når det angår Gud. Denne anstrengelse kan antage mange former, herunder også brug af magt. Selv om en *jihad* kan være *hellig* i den forstand, at den er rettet mod et helligt ideal, er den ikke nødvendigvis en "krig". Det er desuden bemærkelsesværdigt, at Manuel II Paleologos siger, at "vold" går imod Guds væsen, når Kristus selv brugte vold mod vekselererne i templet og sagde: "Tro ikke, jeg er kommet for at bringe fred på jorden; jeg er ikke kommet for at bringe fred, men sværd ..." (Matthæus 10, 34-36). Da Gud druknede Farao, gik han så mod sin egen natur? Måske var dét, kejseren ville sige, at grusomhed, brutalitet og aggression var mod Guds vilje; hvis det er tilfældet, ville den klassiske og traditionelle lov om *Jihad* støtte ham fuldt og helt.

De siger, at "selvfølgelig kendte kejseren de senere og i Koranen nedfældede belæringer om hellig krig." Men som vi gjorde opmærksom på ovenfor i afsnittet *Der er ingen tvang i religionen*, så var

den nævnte belæring slet ikke "senere". Desuden viser kejserens udtalelser om konversion gennem vold, at han ikke vidste, hvad denne belæring gik ud på og altid var gået ud på.

Islams officielle og traditionelle regler for krigsførelse kan opsummeres i de følgende principper:

1. Ikke-kombattanter er ikke tilladte eller legitime mål. Dette blev udtrykkelig understreget igen og igen af Profeten, hans fæller og af den lærde tradition derefter.
2. Ens religiøse overbevisning taget for sig selv gør ikke, at nogen bliver genstand for angreb. Det oprindelige muslimske samfund kæmpede mod hedninger, som tillige havde uddrevet dem fra deres hjem, og havde forfulgt, tortureret og myrdet dem. Senere blev Islams erobringer af politisk natur.
3. Muslimer kan og skal leve i fred med deres naboer. *Og hvis de hælder mod fred, så skal du gøre det samme; og sæt din lid til Gud* (al-Anfal 8, 61). Dette udelukker dog ikke legitimt selvforsvar og heller ikke hævndelse af suveræniteten.

Disse regler er ligeså forpligtende for muslimer som forbud mod tyveri og ægteskabsbrud. Hvis en religion har regler for krig og beskriver omstændigheder, som gør krigen nødvendig og retfærdig, så gør dette ikke den pågældende religion krigsgal – lige så lidt som det at opstille regler for seksuel adfærd gør samme religion sexgal. Hvis nogen har ladet hånt om en lang og veletableret tradition til gunst for utopiske drømme, hvor hensigten helliger midlet, så har de gjort det for egen regning og uden accept fra Gud, hans profet eller den lærde tradition. Gud siger i Den hellige Koran: *Lad ikke had til nogen foranledige, at I ikke handler retfærdigt! Vær retfærdige! Det ligger tættere på gudsfrygt* (al-Ma'idah 5, 8). I denne sammenhæng må vi sige helt klart, at mordet den 17. september på en uskyldig katolsk nonne i Somalia – ligesom enhver anden handling af tøjlesløs individuel vold – i "reaktion" på Deres forelæsning i Regensburg er helt og aldeles uislamisk, og vi fordømmer helt og fuldt sådanne handlinger.

Tvungen konversion

Den opfattelse, at det er påbudt muslimer at udbrede deres tro "ved sværdet", eller at Islam rent faktisk i hovedsagen blev udbredt "ved sværdet", holder ikke for en nærmere undersøgelse. Jo – som en *politisk* størrelse udbredtes Islam for en del gennem erobring, men størstedelen af dens ekspansion skete som resultat af forkyndelse og missionsvirksomhed. Den islamiske lære foreskrev ikke, at de erobrede befolkninger skulle presses eller tvinges til konversion. Mange af de områder, som muslimer erobrede i første omgang, forblev faktisk overvejende ikke-muslimske i århundreder. Hvis muslimerne havde ønsket at omvende alle andre med magt, ville der ikke have været en eneste kirke eller synagoge tilbage noget steds i den islamiske verden. Påbudet *Der er ingen tvang i religionen* betyder det samme nu, som det betød dengang. Den blotte kendsgerning, at en person ikke er muslim, har aldrig været en legitim *casus belli*⁴ i islamisk lovgivning eller overbevisning. Ligesom med reglerne for krigsførelse viser historien, at nogle muslimer har overtrådt islamiske trossætninger med hensyn til tvungen konversion og behandlingen af andre religiøse samfund, men historien viser også, at disse tilfælde langt mere er undtagelsen, som bekræfter reglen. Vi betoner med eftertryk, at vi er enige i, at Gud ikke har behag i, at andre tvinges til at tro – hvis noget sådant overhovedet er muligt – og at Gud heller ikke finder behag i blodsudgydelse. Vi tror nemlig, og det har muslimer altid troet, at *hvem som helst der dræber en sjæl, uden at det sker som gengældelse for en dræbt sjæl, eller for at have fordærvet landet, med ham skal det være, som havde han ihjelslået hele menneskeheden* (al-Ma'idah 5, 32).

⁴ Dvs. retfærdiggørelse af krigshandlinger. Red.

Noget nyt?

De nævner kejserens påstand, at hvad profeten havde bragt "af nyt", var "slet og umenneskeligt, som f. eks. hans påståede bud om at udbrede med sværdet den tro, han prædikede". Bortset fra det ovenfor nævnte forhold, at der aldrig har eksisteret et sådant påbud i Islam, så gjorde kejseren sig det ikke klart, at profeten aldrig hævdede, at han bragte noget fundamentalt nyt. Gud siger i Den hellige Koran: *Der bliver ikke sagt andet til dig (Muhammad) end det, der er blevet sagt til udsendingene før dig* (Fussilat 41, 43) og: *Sig (Muhammad): Jeg er ikke nogen nyskabelse blandt udsendingene. Jeg ved hverken, hvad der skal ske med mig eller med jer. Jeg følger kun det, der er blevet mig åbenbart. Jeg er kun en tydelig advarer* (al-Ahqaf, 46, 9). Således er troen på Den ene Gud ikke et enkelt religiøst samfunds ejendom. Efter islamisk tro prædikede alle sande profeter den samme sandhed til forskellige folkeslag til forskellige tider. Lovene kan være forskellige, men sandheden er uforanderlig.

"Eksperterne"

Et sted refererer De uden at specificere nærmere til "eksperterne" (med hensyn til Islam), og De henviser faktisk også til to navngivne katolske lærere, professor (Adel) Theodore Houry og (lektor) Roger Arnaldez. Det må være nok her at sige, at selvom mange muslimer er af den opfattelse, at der er mange sympatisk indstillede ikke-muslimer og katolikker, som virkelig kan betragtes som "Islam-eksperter", så er der ingen muslimer, der, så vidt vi ved, har "blåstemplet" de "eksperter", De refererer til, eller anerkendt dem som repræsentanter for muslimer eller for disses synspunkter. Den 25. september 2006 gentog De Deres vigtige udtalelse fra 20. august 2005 i Köln, hvor De sagde, at "den interreligiøse og interkulturelle dialog mellem kristne og muslimer kan ikke reduceres til noget, vi kan vælge til eller fra. Thi denne dialog er en vital nødvendighed, af hvilken vor fremtid for en stor del vil afhænge". Det er vi fuldstændig enige med Dem i, og vi finder derfor, at en stor del af målet for den interreligiøse dialog består i at bestræbe sig for at lytte til og overveje, hvad vore dialogpartnere rent faktisk selv siger – og ikke bare hvad vore egne meningsfæller udtaler.

* * *

Kristendom og Islam

Kristendommen og Islam er henholdsvis den største og næststørste religion i verden og i historien. Kristne og muslimer angives at udgøre henholdsvis over en tredjedel og over en femtedel af menneskeheden. Tilsammen udgør de mere end 55 % af jordens befolkning, hvilket gør forholdet mellem disse to religiøse fællesskaber til den vigtigste faktor, når det gælder at bidrage til meningsfyldt fred i verden. Som leder for mere end en milliard katolikker og et moralsk eksempel for mange andre i verden er Deres stemme indiskutabelt den mest indflydelsesrige enkelte stemme, når det gælder at få dette forhold til fortsat at bevæge sig fremad mod en indbyrdes forståelse. Vi deler Deres ønske om en åbenhjertig og seriøs dialog og erkender dens betydning i en verden, som i stigende grad globaliseres. Ud fra denne åbenhjertige og seriøse dialog er det vort håb, at vi kan fortsætte med at bygge venskabelige og fredelige relationer op, baseret på gensidig respekt, retfærdighed og dét, som i det væsentlige er fælles i den abrahamitiske tradition, som vi deler, især de "to største bud" i Markus 12, 29-31 (og i en lidt anden form i Matthæus 22, 37-40), nemlig at *Herren vor Gud, Herren er én; og du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl, af hele dit sind og af hele din*

styrke; dette er det første bud. Og det andet bud er dette ligt, nemlig dette, Du skal elske din næste som dig selv. Noget andet bud større end disse gives ikke.⁵

Muslimer værdsætter således følgende ord fra Det andet Vatikankoncil:

Det er med agtelse, Kirken betragter muslimerne, som tilbeder den ene, levende, i sig selv værende, barmhjertige og almægtige Gud, himlens og jordens Skaber, som har talt til menneskene. De prøver også af hele deres sind at underkaste sig hans skjulte rådsslutning, på samme måde som Abraham, som den islamiske tro gerne henviser til, underkastede sig Gud. Selv om de ikke anerkender Jesus som Gud, ærer de ham ikke desto mindre som en profet; de viser ærbødighed for Maria, hans jomfruelige moder, og det hænder tilmed, at de andægtigt påkalder hende. De forventer desuden dommens dag, da Gud skal opvække alle mennesker og belønne dem hver især. De lægger derfor vægt på en moralsk livsførelse og dyrker Gud, først og fremmest gennem bøn, almisser og faste (*Nostra Aetate*, 28. oktober 1965).⁶

Og [muslimer værdsætter] ligeledes pave Johannes Paul den Andens ord, han, som mange muslimer respekterede og satte stor pris på:

Vi kristne anerkender med glæde de religiøse værdier, vi deler med Islam. I dag vil jeg gerne gentage, hvad jeg for nogle år siden sagde til unge muslimer i Casablanca:⁷ "Vi tror på den samme gud, Den ene Gud, Den levende Gud, den Gud, som skabte verden og fører sine skabninger til fuldendelse" (*Insegnamenti*, VIII/2, [1985], side 497, citeret ved generalaudiensen den 5. maj 1999)

Muslimer værdsatte også, at De den 17. september gav et enestående og personligt udtryk for Deres sorg sammen med Deres forklarende udtalelse og forsikring om, at Deres citat⁸ ikke dækker Deres egen personlige opfattelse, såvel som kardinalstatssekretær Tarcisio Bertones bekræftelse (den 16. september) af koncilsdokumentet *Nostra Aetate*. Endelig værdsatte den muslimske verden, at De (den 25. september) foran en forsamling af ambassadører fra muslimske lande udtrykte fuldstændig og dyb respekt for alle muslimer.⁹ Vi håber, at vi må undgå alle fortidens fejltagelser og leve sammen i fremtiden i fred, gensidig accept og respekt.

Og al pris hører Gud til, og der er hverken magt eller styrke til undtagen ved Gud.

Underskrifter (i alfabetisk orden):

1. H. E. Allamah Abd Allah bin Mahfuz bin Bayyah
Professor, kong Abd Al-Aziz universitetet, Saudi-Arabien
Tidl. vicepræsident; justitsminister, undervisningsminister og minister for religiøse anliggender, Mauretanium.
2. Professor Dr. Allamah Muhammad Sa'id Ramadan Al-Buti
Dekan for det teologiske fakultet, universitetet i Damaskus

⁵ Her gengivet på dansk efter Bibelselskabets 1948-oversættelse, som bedst modsvarer den engelske oversættelse, såkaldt *King James' Version*, efter hvilken Bibelen citeres i det åbne brev. Red.

⁶ **Klik her** for at se hele dette koncilsdokument. Red.

⁷ **Klik her** for at se hele talen i Casablanca (på engelsk). Red.

⁸ Nemlig af kejser Manuel II Paleologos. Red.

⁹ Mødet med ambassadørerne er refereret i artiklen catholica.dk # 1139. **Klik her** for at se artiklen

3. Prof. Dr. Mustafa Cagrici
Stormufti, Istanbul
4. H. E. Shaykh Professor Dr. Mustafa Ceric
Stormufti og Reis-ul-ulema (leder af De Lærdes Råd), Bosnien og Hercegovina
5. H. E. Shaykh Ravil Gainutdin
Stormufti, Rusland
6. H. E. Shaykh Nedžad Grabus
Stormufti, Slovenien
7. Shaykh Al-Habib Ali Mashhour bin Muhammad bin Salim bin Hafeez
Imam ved Tarim moskeen og leder af Fatwarådet, Tarim, Yemen
8. Shaykh al-Habib Umar bin Muhammad bin Salim bin Hafeez
Dekan, Dar al-Mustafa, Tarim, Yemen
9. Professor Dr. Farouq Hamadah
Professor i Traditionsvidenskab, Mohammad V universitetet, Marokko
10. Shaykh Hamza Yusuf Hanson
Grundlægger og direktør, Zaytuna Instituttet, Californien, USA
11. H. E. Shaykh Dr. Ahmad Badr Al-Din Hassoun
Stormufti, Syrien
12. Dr. Shaykh Izz Al-Din Ibrahim
Rådgiver for kulturelle anliggender, Statsministeriet, Forenede arabiske Republik
13. H. E. Professor Dr. Omar Jah
Sekretær for De muslimske forskeres Råd, Gambia
Professor i islamisk kultur og tænkning, Universitetet, Gambia
14. Shaykh Al-Habib Ali Zain Al-Abideen Al-Jifri
Grundlægger og direktør, Taba Instituttet, Forenede arabiske Republik
15. H. E. Shaykh Professor Dr. Ali Jumu'ah
Stormufti af Ægypten
16. Professor Dr. Abla Mohammed Kahlawi
Dekan for islamiske og arabiske studier, Al-Azhar universitetet (Kvindekollegiet), Ægypten
17. Professor Dr. Mohammad Hashim Kamali
Dekan for Det internationale institut for islamisk tænkning og kultur (ISTAC), Malaysia
Professor i islamisk retsvidenskab, Det internationale islamiske Universitet, Malaysia
18. Shaykh Nuh Ha Mim Keller
Shaykh i Shadiliordenen, seniorkandidat ved Aal al-Bayt instituttet for islamisk tænkning (Jordan), USA
19. H. E. Shaykh Ahmad Al-Khalili
Stormufti, Oman

20. Shaykh Dr. Ahmad Kubaisi
Grundlægger af Ulemaorganisationen, Irak
21. Allamah Shaykh Muhammad bin Muhammad Al-Mansouri
Den højeste Autoritet (Marja') for Zeidi Muslimerne, Yemen
22. Shaykh Abu Bakr Ahmad Al-Milibari
Generalsekretær for Ahl Al-Sunna Associationen, Indien
23. H. E. Dr. Moulay Abd Al-Kabir Al-Alawi Al-Mudghari
*Generaldirektør for Bayt Mal Al-Qods Al-Sharif agenturet
Fhv. Minister for religiøse anliggender, Marokko*
24. H. E. Shaykh Ahmad Hasyim Muzadi
Formand for Nahdat al-Ulema, Indonesien
25. H. E. Professor Dr. Seyyed Hossein Nasr
Universitetsprofessor i islamiske studier, George Washington Universitetet, Washington D.C., USA.
26. H. E. Shaykh Sevki Omerbasic
Stormufti, Kroatien
27. H. E. Dr. Mohammad Abd Al-Ghaffar Al-Sharif
Generalsekretær i ministeriet for religiøse anliggender, Kuwait
28. Dr. Muhammad Alwani Al-Sharif
Leder af Det europæiske akademi for islamisk kultur og videnskab, Bruxelles, Belgien
29. Shaykh M. Iqbal Sullam
Vicegeneralsekretær, Nahdat al-Ulema, Indonesien
30. Shaykh Dr. Tariq Sweidan
Generaldirektør for satellitkanalen Risalah
31. Professor Dr. Hs. Kgl. H. Prins Ghazi bin Muhammad bin Talal
Bestyrelsesformand for Aal al-Bayt instituttet for islamisk tænkning, Jordan
32. H. E. Ayatollah Muhammad Ali Tashkiri
Generalsekretær for Verdensrådet for nærhed mellem islamiske retsskoler, (WAPIST), Iran
33. H. E. Shaykh Naim Trnava
Stormufti, Kosovo
34. H. E. Dr. Abd al-Aziz Uthman Al-Tweijri
Generaldirektør for Den islamiske organisation for Undervisning, Videnskab og Kultur, Marokko
35. H. H. Dommer Mufti Muhammad Taqi Uthmani
Vicepræsident, Dar Al-Ulum, Karachi, Pakistan
36. H. E. Shaykh Muhammad Al-Sadiq Muhammad Yusuf
Stormufti, Uzbekistan

37. **Shaykh Abd Al-Hakim Murad Winter**
Shaykh Zayed docent i islamiske studier, Det teologiske Fakultet, Cambridge Universitet, UK
Direktør for Den muslimske akademiske Forvaltning, UK
38. **H. E. Shaykh Muamer Zukorli**
Mufti, Sanjak, Bosnien
-

Klik her for at udskrive artiklen (printerens skal være tændt)

Klik her for at sende artiklen til en ven eller bekendt (Outlook skal være startet)

Klik her for at komme til forsiden af catholica.dk